

ENTER

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ปล่อย
ENTER
ทดลองอ่าน
คนนั้นซะ
放开那个女巫

INKSTONE
PUBLISHING CO., LTD.

阅文集团

二目 Er Mu เขียน
changji แปล

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ในเล่มที่แล้ว โรแลนด์ได้มอบหมายให้เหล่าองค์กรฯออกค้นหาของและคนจากดินแดนต่างๆ แวกที่ได้รับเชิญบางส่วนจึงเริ่มทยอยกันเดินทางมายังเมืองชายแดน กับเรื่องนั้นโรแลนด์ก็รู้สึกยินดีอยู่หรือ ทว่าดันมีแวกที่ไม่ได้รับเชิญโผล่มาด้วยนี่สิ เล่นเอาพวกเขาเตรียมการต้อนรับขับสู้กันแทบไม่ทันทีเดียว หนึ่งในผู้มาเยือนกลุ่มหลังยังเป็นถึงคณะทูตของศาสนจักร ไม่ต้องถามหาเป้าหมายที่แน่ชัดก็มั่นใจได้แล้วว่าไม่ใช่เรื่องดี ขอเพียงผ่านประตูเมืองมาได้ ความวุ่นวายย่อมแผ่กระจายเป็นวงกว้างอย่างแน่นอน

เหล่าแม่มดในปราสาทเองก็กำลังวุ่นกันอย่างหนัก หลังพวกเธอเห็นว่าอันนาสามารถพัฒนาพลังได้ ก็รีบชวนขวยหาทางให้ตัวเองได้รับพลังใหม่กับเขาบ้าง แต่จะมีสักกี่คนที่ทำได้ตั้งใจหวัง และพลังที่พัฒนาขึ้นนี้จะช่วยเบิกทางสู่อุตสาหกรรมแขนงใดบ้าง คงต้องขอให้ร่วมกันหาคำตอบในเล่มที่สามนี้แล้ว

สำนักพิมพ์เ็นเทอร์ปรีส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ชาติกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่มู ชื่อจริงคือเฉิน รู่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มูเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มูไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

"เจ้าคงเป็นกุตที่น้องสาวข้าส่งมากระมัง"
"ไม่ใช่เพคะ หม่อมฉันตัดสินใจมาที่นี้เอง"
"แต่ก็มาในฐานะกุตเหมือนกัน ถูกหรือไม่เล่า"
แอสเซสभवदक्व *จะมามัวเน้นคำว่ากุตให้ได้ประโยชน์อะไร*
แต่เธอไม่ยอมเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่องพวกนี้
"จะทรงคิดเช่นนั้นก็ได้เพคะ"
"ดีมาก กุตแอสเซส" เขาพูดรอยยิ้มลึกลับออกมา
"ได้ยินว่าเจ้าจะพาแม่มดของข้าไปจากที่นี่หรือ"

ตอนที่ 135

เริ่มจากพื้นฐาน

'พวกปีศาจเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกวัน ในขณะที่พวกเราเหลือน้อยลงทุกที เมืองศักดิ์สิทธิ์ทาคิลากูตี้แตกแล้ว พวกเราหนีกันกระจัดกระจาย ข้ามภูเขาใหญ่ ข้ามสายน้ำเชี่ยว จงหนีจากประตุนรกให้ไกลมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แต่ว่าครั้งหน้าแล้ว พวกเรายังจะหนีไปไหนได้อีก'

ในห้องทำงานโรแลนด์ปิดหนังสือมหัศจรรย์ก่อนจะเอ่ยถามบ๊วก "เจ้าคิดอย่างไร"

"หากอัศวินคนนั้นจำไม่ผิด นี่ก็เป็นเรื่องบังเอิญอย่างยิ่งเพคะ" บ๊วกพึมพำ "รายละเอียดในแผนที่ขุมทรัพย์สอดคล้องกับเนื้อหาในคัมภีร์โบราณ ซึ่งอาจพอพิสูจน์ได้ว่าศาสนจักรเคยสร้างเมืองไว้รับมือกับปีศาจในดินแดนร้างจริงๆ ตำแหน่งที่ทำเครื่องหมายนี้อาจจะเป็นหอบ้องกัน บ่อมรกตกาการณ โกดัง หรือสิ่งก่อสร้างอื่นๆ ที่พวกเขาสร้างขึ้นก็ได้เพคะ"

"เจ้าหมายความว่า...มันไม่ใช่แผนที่ขุมทรัพย์จริงๆ ใช่หรือไม่"

"เพคะ ศาสนจักรไม่ใช่โจรป่าหรือโจรสลัดนี่เพคะ พวกเขาจะซ่อน

สมบัติไว้ทำไม มีหน้าซำยังทิ้งแผนที่ไว้บอกทางคนอื่นอีก"

โรแลนด์พยักหน้า "ก็จริงของเจ้า เช่นนั้น...มันคงเป็นแผนที่ธรรมดาๆ ธรรมดาๆ ธรรมดาๆ"

"ก็เป็นไปได้แหละ ถึงจะไม่ค่อยเข้าใจว่าโยศาสนจักรจึงไม่บันทึกประวัติศาสตร์ช่วงนี้เอาไว้ แต่หม่อมฉันคิดว่าน่าจะมีโบราณสถานแห่งอื่นนอกเหนือจากในป่าทางดินแดนตะวันออกแหละ" บัญชีวิเคราะห์ "หากตำแหน่งที่ทำเครื่องหมายนี้เป็นสิ่งก่อสร้างบนดินล่ะก็ หลายร้อยปีมานี้คงไม่เหลืออะไรแล้วแหละ แต่หากเป็นห้องเก็บสมบัติใต้ดิน มันก็น่าจะกลายเป็นโบราณสถานอีกแห่ง บางทีพวกเราอาจพบเบาะแสเพิ่มเติมก็ได้แหละ"

"เบาะแสอะไร"

"เบาะแสว่าเหตุใดศาสนจักรถึงได้ปกปิดเรื่องปีศาจแหละ เหตุใดพวกเขาถึงปิดบังเรื่องที่เคยสู้กับปีศาจมาก่อน" เธอหยุดไปเล็กน้อย น้ำเสียงเริ่มจริงจังขึ้น "แล้วอีก...เหตุใดพวกเขาถึงต้องล่าแม่บดประหนึ่งพวกเราเป็นปีศาจแหละ"

โรแลนด์ไม่รู้จะปลอบเธออย่างไร จึงเจียบไปพักใหญ่ก่อนจะเอ่ยขึ้นช้าๆ "พวกเราไม่รู้เสียด้วยว่าเขาวาดแผนที่ถูกหรือไม่ เห็นบอกว่าแผนที่ฉบับจริงละเอียดมาก คล้ายกับไม่ใช่คนวาด"

"หรือจะลองให้ในดิงเกลไปดูที่บ้านอัครวินส์กรอบแหละ"

"ไม่ดีหรอก" โรแลนด์ปฏิเสธ "ตระกูลที่เก็บรักษาแผนที่ชุมทรัพย์มาได้หลายร้อยปีคงมีศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าและกับดักกลไกซ่อนในคฤหาสน์ไม่น้อย เรื่องนี้ไว้ค่อยว่ากันดีกว่า" เขาใช้นิ้ววัดขนาดสามเหลี่ยม "อย่างไรเสียตอนนี้พวกเราก็ไปที่นั่นไม่ได้อยู่แล้ว หากเนินเขาทิศเหนือตรงนี้เป็นเขตเหมือง ตำแหน่งของดาวหกแฉกก็จะอยู่ห่างจากพวกเราประมาณหนึ่งแสนหกหมื่นฟุต พอๆ กับระยะทางจากเมืองชายแดนไปยัง

บ้อมปรากฏการลองซง นอกจากไลต์นึ่งที่บินไปถึงได้ภายในหนึ่งวันแล้ว คนอื่นๆ ก็ต้องเดินทำนานสองถึงสามวัน ระหว่างนั้นหากเจอกับปีศาจ จะทำอย่างไร...ข้าไม่อยากจะให้พวกเจ้าเป็นอันตรายน"

"เช่นนั้นฝ่าบาททรงให้ไลต์นึ่งบินสำรวจปาตตรงนึ่งดีหรือไม่เพคะ ไม่แน่ว่านางอาจจะพบอะไรก็ได้" บู้กเสนอ

"เรื่องนี้ไม่มีปัญหา" โรแลนด์ลุกขึ้น "ประเดี๋ยวนางกลับมา ข้าจะพูดกับนางเอง ตอนนึ่งข้าต้องไปเหมืองแล้ว เจ้าอยู่ที่นึ่งก็เตรียมตำราที่จะใช้สอนไปก่อน หากต้องทำสำเนา ก็ไปหาไซโรยา คินนึ่งข้ายังต้องสอนหนังสือพวกนางอีก"

โรแลนด์นำระบบการศึกษาที่ตัวเองเคยสัมผัสในสมัยประถมมา ผสมผสานกับการเรียนการสอนในวังของเจ้าชาย แล้วถ่ายทอดให้บู้ก จนหมด รวมถึงการแยกชั้นตอนการจำ การเขียนอ่านสัทอักษร และการท่องกลุ่มวลีด้วย เมื่อมีความรู้พวกนึ่งติดตัว เขาก็มั่นใจว่าอีกฝ่ายจะเป็นครูที่ดีได้

"เพคะ ฝ่าบาท" บู้กทำความเคารพ

เวลานึ่งสวนด้านหลังห้องเผาในเขตเหมืองมีพื้นที่ใหญ่กว่าเดิม ถึงสองเท่า บนพื้นซุดหลุมไว้สองหลุมใช้สำหรับหล่อปืนใหญ่ขนาดสิบสองปอนด์

ตอนที่โรแลนด์มาถึงสวนนึ่ง อันนากำลังฝึกพลังใหม่ของเธออยู่ บนโต๊ะมีสิ่งของหน้าตาเหมือนท่อเหล็กวางไว้สองนึ่ง

เขาหยิบขึ้นมาดู เห็นท่อเหล็กกลมกลวงได้สัดส่วน ผิวท่อเรียบเนียน เกลี้ยงเกลาไร้ฟองอากาศ รูตรงกลางกลมเหมือนผนังด้านนอก ส่องกับแสงอาทิตย์แล้วเห็นลำแสงลอดผ่านเป็นเส้นตรง โรแลนด์ใช้เล็งวัดความหนาของผนังท่อที่ปลายทั้งสองด้านก็พบว่าเท่ากัน

โรแลนด์เอ่ยปากชม "เจ้าทำได้อย่างไร"

"ทอดพระเนตรนะเพคะ" อันนาวางแห่งเหล็กที่เพิ่งตัดลงบนมือโรแลนด์เห็นเส้นสีดำนี้อันหนึ่งพุ่งทะลุตั้งแต่ส่วนบนของแท่งเหล็กลงไปจนสุดแท่ง หลังหมุนวนรอบจุดศูนย์กลางหนึ่งรอบ การเจาะรูก็เป็นอันเสร็จ นี่มันสุดยอดพลัง เขาคิด ใช้ไฟเวทมนตร์เส้นเล็กๆ ตัดวัตถุ ซ้ำยังควบคุมความแม่นยำของไฟได้ด้วย แค่อันนาคนเดียวก็ยกระดับคุณภาพผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมของเมืองชายแดนได้อย่างมหาศาลแล้ว เขาสะกดความตื่นเต้นพลังพูดกับอีกฝ่าย "พวกเรามาทำการทดสอบขั้นพื้นฐานกันเถอะ"

การทดสอบขั้นพื้นฐานคือการทดสอบอาณาเขต ความแข็งแกร่ง และระยะเวลาที่พลังออกฤทธิ์

ในดิ่งเกลปรากฏตัวออกมาจากหมอกมลายา เธอมีหน้าที่สังเกตพลังที่เคลื่อนไหวในตัวอันนา

ผลการทดสอบพบว่าพลังของอันนาแข็งแกร่งและออกฤทธิ์ได้นานขึ้นมาก ทว่าขอบเขตการใช้พลังยังอยู่ในระยะห้าเมตรเหมือนเดิม และขอบเขตที่เธอสามารถควบคุมความแม่นยำได้ก็แค่สามเมตรเท่านั้น

นอกจากนี้พลังของเธอยังอยู่ในประเภทเรียกใช้เหมือนเดิม ศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าสามารถทำลายเปลวไฟสีด้าได้ดังคาด หรือหากอันนาสั่งให้เปลวไฟสีด้าวิ่งเข้าไปในอาณาเขตของศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้า ไฟก็จะหายวับไปทันที

ตราบิตที่ยังใช้พลังวิเศษโดยตรงไม่ได้ เขาก็ฝาดานี้ไปไม่ได้สักทีโรแลนด์คิด

แต่ว่าพลังใหม่ของอันนาก็ยังทรงคุณค่ามหาศาล หากใช้เปลวไฟสีด้าของเธอมาผลิตเครื่องมือกลแล้วค่อยผลิตเครื่องกลึงประเภทต่างๆ ตามมา เทคโนโลยีการแปรรูปเครื่องจักรก็จะพัฒนาได้เร็วขึ้นมาก

ทว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมอันยิ่งใหญ่นี้ไม่สามารถอาศัยคนเพียงคนเดียวได้ อย่างเท่าที่ให้คาร์ลสร้างไว้ใกล้ๆ เนินเขาทิศเหนือ แม้จะสร้างแล้วเสร็จไปหนึ่งเตา แต่เมื่อทดลองปรากฏว่าใช้เผาได้แค่อิฐเท่านั้น อุณหภูมิภายในยังไม่สูงพอจะเผาซีเมนต์ได้ จนถึงตอนนี้งานผลิตซีเมนต์ของเมืองชายแดนก็ยังต้องพึ่งอันนาอยู่ดี... โชคดีที่หลังจากบรรลุนิติภาวะแล้วเธอสามารถเผาซีเมนต์ได้โดยไม่ต้องเข้าไปในห้องที่เต็มไปด้วยฝุ่นผง

จริงอยู่ที่โรแลนด์วิธีแก้ปัญหายุ่งยากอย่างเรื่องอุณหภูมิไม่ถึงเกณฑ์เพียงใช้เครื่องจักรไอน้ำมาเป่าลมให้อุณหภูมิในเตาเพิ่มขึ้น แล้วติดตั้งระบบหมุนเวียนไอเสียเพื่อใช้ประโยชน์จากพลังงานความร้อนที่เสียไปก็เป็นอันจบ แต่การผลิตเครื่องจักรไอน้ำก็ยังต้องอาศัยอันนาอยู่ดี นับตั้งแต่การหล่อไปจนถึงการเชื่อมชิ้นส่วนหลัก ทุกอย่างต้องผ่านมือเธอทั้งนั้น

หรืออาจเรียกได้ว่างานอุตสาหกรรมทั้งหมดของเมืองชายแดนในเวลานี้เป็นรูปเป็นร่างได้ด้วยพลังของอันนา หากไม่มีเธอสิ่งที่เรียกว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมก็เป็นได้แค่ความฝัน

ระหว่างช่วงเดือนแห่งปีศาจ โรแลนด์ต้องทำทุกอย่างเพื่อรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดในอนาคต แต่ตอนนี้ไม่มีสัตว์อสูรมาคุกคาม ทั้งเขายังได้ทั้งคนและเงินจากป้อมปราการลองซงมาแล้วก็ควรแก่เวลาที่เขาจะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ความเป็นอยู่ในปัจจุบันเสียที

...'เริ่มจากเรื่องพื้นฐานที่สุด'

เขาให้อันนาตัดแผ่นเหล็กกว้างสองนิ้วมือ โดยมีความหนาหนึ่งมิลลิเมตร แล้วใช้แท่งเหล็กขนาดหนึ่งเซนติเมตรที่เคยทำก่อนหน้านี้มาวัดระยะห่างระหว่างเส้นไฟสีดำ ทำซ้ำต่อกันตามความยาวไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเส้นสีดำสิบเส้นมีระยะห่างใกล้เคียงกับสิบเซนติเมตร จากนั้นจึงให้เส้นสีดำวางขึ้นไปบนแผ่นเหล็กแล้วกัดให้เป็นร่องแนวตั้ง ภายใต้

การควบคุมอย่างแม่นยำ แต่ละร่องจึงมีระยะห่างแทบจะเท่ากันพอดี

โรแลนด์ตัดตัดสินใจว่าจะทำตัวอย่างเครื่องมือวัดชนิดต่างๆ ออกมา โดยเริ่มจากไม้บรรทัดเป็นอันดับแรก ขณะเดียวกันก็จะสร้างมาตรฐานการวัดขึ้นใหม่ด้วย หน่วยวัดพวกนี้จะกลายเป็นบรรทัดฐานและคู่มือ ซึ่งจะถูกรวบรวมลงในแผนกระจายการศึกษาที่กำลังจะเริ่มขึ้นเร็วๆ นี้

ตอนที่ 136

ตกที่นั่งลำบาก

ครึ่งเดือนมานี้ท่าเรือเคลียร์ริเวอร์ราวกับอยู่ในช่วงเทศกาลเฉลิมฉลอง บรรยากาศคึกคักแผ่กระจายไปทั่วเมือง กระทั่งฟาเรียนที่ยืนอยู่บนระเบียงหอคอยของผู้ปกครองยังสัมผัสถึงมันได้

ข่าวของและผู้คนที่ยกขิงมาจากเมืองอีเกิลกลายเป็นกำลังเสริมสำคัญของเมืองท่า บรรดานักปล้นฉวยทรัพย์มาได้มหาศาล ตลาดทาสจึงพลอยคึกคักไปด้วย กองเรือแบล็กเซลล์ซึ่งผ่านสงครามมาหลายครั้งหลายคราแทบไม่สูญเสียอะไรเลย มีหน้าซ้ำยังได้ทาสจำนวนมากมาเป็นลูกเรืออีก ตอนนี้นักพวกเขากำลังฝึกอย่างเข้มข้นอยู่ที่ท่า อีกไม่กี่วันก็จะมุ่งหน้าไปทางฟยอร์ดเพื่อเริ่มการปล้นรอบแรกของปี

ด้านราชินีก็ออกประกาศเอาใจเหล่าทาสได้ถูกเวลา ในระหว่างการปล้นเรือหากทาสจากเมืองอีเกิลคนใดสามารถจับคนมาแทนที่ตัวเองได้ ทาสคนนั้นก็จะถูกเลื่อนสถานะขึ้นเป็นประชาชนของท่าเรือเคลียร์ริเวอร์ คาดว่าเมื่อได้ยินเงื่อนไขยั่วใจเช่นนี้แล้ว ชาวเมืองอีเกิลที่ถูกจับมาเป็นทาสจะต้องสู้สุดกำลังแน่นอน

เวลานี้ทอริฟคยทักกลับไปพร้อมความพ่ายแพ้ไม่มีใครในอาณาจักร

เกรย์คาสเซิลด้านทานราชินีเคลียร์ริเวอร์ได้อีกต่อไป ในไม่ช้าก็เร็ว การ์เซียวมเบิลตันยอมได้เป็นผู้ปกครองเกรย์คาสเซิลโดยไม่ต้องสงสัย ฟาเรียนเองก็คิดเช่นนั้น ทว่าเหตุใดใบหน้าของราชินีกลับไร้ซึ่งความยินดี ซ้ำยังดูเคร่งเครียดกว่าปกติ

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ผู้นำกลุ่มแซนด์สโตนกับแบล็กโบน มาขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ" เสียงขององครักษ์ดังมาจากนอกประตู

ฟาเรียนมองราชินีแวบหนึ่ง เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่แสดงท่าทีใดๆ จึง ตะโกนตอบไปว่า "พาพวกเขาเข้ามา"

ราชินีมักใช้ยอดหอคอยแห่งนี้เป็นสถานที่พักผ่อน ประชุม และ รับแขกอยู่บ่อยครั้ง หากวันใดอากาศดี เธอก็จะออกไปนั่งที่ระเบียง เป็นส่วนใหญ่ คนส่วนมากไม่ชินกับการพูดคุยระยะกลางแจ้ง หรือรับลม คลั่งกลืนทะเลเช่นนี้ ชาวทะเลทรายเองก็เช่นกัน

ผู้นำกลุ่มแซนด์สโตนเป็นหญิงร่างเล็ก ทั้งยังมีศักดิ์เป็นเทพีของกลุ่ม ครั้งแรกที่ฟาเรียนได้ยินอีกฝ่ายแนะนำตัวก็แอบยิ้มเยาะในใจ

เทพีอะไรกัน ก็แค่แม่มดใฝ่ต่ำเท่านั้นล่ะ

ส่วนผู้นำกลุ่มแบล็กโบนเป็นชายร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น แขนแต่ละข้างมีขนาดใหญ่เท่าต้นขาของคนทั่วไป ทุกครั้งที่เขาเข้าเฝ้าพวกองครักษ์จะคอยยื่นล้อมเอาไว้ เพื่อเขาคิดประทุษร้าย ราชินีขึ้นมามาจะได้รับมือทัน

ทันทีที่ก้าวเข้ามาในระเบียงผู้นำกลุ่มทั้งสองก็ขมวดคิ้วพร้อมกัน โดยไม่ได้นัดหมาย ทว่าเพียงพริบตาก็เก็บสีหน้ากลับไป ก่อนจะคุกเข่า ให้ราชินีเคลียร์ริเวอร์อย่างนอบน้อม "ขอพระองค์ทรงมีอนาคตอันสดใส ขอให้หมู่ดาวบนฟ้าฉายทางสว่างแก่ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท"

"ลูกขึ้นเถิด" การ์เซียนั่งหันหลังให้รั้วระเบียง "เป็นอย่างไร พอใจกับ ที่อยู่ใหม่หรือไม่"

"ทุกอย่างราบรื่นดีเพคะ" เทพีคาบาราซิงพูดก่อน "ตรงนั้นมีทั้งป่า และแหล่งน้ำ ดึกว่าเมืองไอรอนแซนด์ที่มีแต่ทรายกับพายุมากเพคะ"

"เช่นนั้นก็ดี แล้วพวกเจ้ามาถึงนี้มีฐานะอะไร"

"ครั้งก่อนได้ฝ่าละอองธุลีพระบาททรง..."

ผู้นำกลุ่มแบล็กโบนเฟิงจะเปิดปากก็ถูกคาบาราแทรกขึ้นมา "คืออย่างนี้เพคะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท หลังจากสงครามครั้งก่อน นักรบจำนวนมากก็อ่อนแรงและซีมีเซา อากาจะดีขึ้นก็ต่อเมื่อได้รับยา ตามเวลาเท่านั้น แต่ยาของพวกหม่อมฉันเหลือไม่มากแล้ว หม่อมฉัน มาที่นี่ก็เพื่อขอยาจากใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทเพคะ"

ผู้นำกลุ่มแบล็กโบนถลิ่งตาใส่เทพี ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "กระหม่อมก็มาด้วยเรื่องนี้เช่นกันพะยะคะ"

"วัตถุดิบที่ใช้ผลิตยาชนิดนี้ค่อนข้างซับซ้อน ข้าเองก็เหลือยาไม่มากเช่นกัน แต่วางใจเถอะ ประเดี่ยวยาชุดใหม่ผลิตออกมาเมื่อไร ข้าจะรีบ แจกจ่ายให้พวกเจ้าทันที แต่อย่าลืมเตรียมเงินไว้ด้วยเล่า หากเงินไม่พอ จะใช้น้ำสิดาจ่ายแทนก็ได้"

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท โปรดประทานอภัยที่หม่อมฉันละลาบ ละลั้วง" คาบาราลังเลอยู่สักครู่ "ไม่ทราบว่ายาชุดต่อไปจะผลิตได้เมื่อไร เพคะ"

"ข้อนี้ข้าไม่สามารถตอบเจ้าได้" การ์เซียลูบผมที่ถูกลมทะเลพัด จนยุ่ง "ทุกเรื่องเกี่ยวกับยาล้วนถูกเก็บเป็นความลับ ข้าว่าเจ้ากลับไปรอ อยู่เฉยๆ ดึกว่า นักรบพวกนั้นแค่ซีมีเซาไม่ใช่หรือ พักผ่อนให้มากหน่อย ก็หายแล้ว"

องครักษ์ได้รับสัญญาณลับจากฟาเรียนจึงเดินเข้ามาล้อมชาว ทะเลทราย แล้ว 'ฟา' คาบารากับผู้นำกลุ่มแบล็กโบนที่ยังทำท่าจะถามต่อ ออกไป

หลังประตูระเบียงปิดลงแล้ว การ์เซียก็ถอนใจออกมาเบาๆ

ฟาเรียนไม่ค่อยได้ยินราชินีถอนใจบ่อยนัก จึงถามขึ้น "ใต้ฝ่าละออง
ธุลีพระบาท ทรงรู้สึกว่าการแบ่งพื้นที่ชายแดนของดินแดนใต้ให้ชาว
ทะเลทรายตั้งรกรากเป็นเรื่องไม่เหมาะสมหรือพะยะคะ สมมติว่าวันหนึ่ง
พวกเขาเกิดแข็งข้อขึ้นมา..."

"ไม่ ฟาเรียน" การ์เซียส่ายหน้า "ข้าไม่เคยกังวลเรื่องชาวทะเลทราย
เลย พวกเขาทำอะไรท่าเรือเคลียร์ริเวอร์ไม่ได้หรอก อย่างไรก็ตามเสียพวกเขา
ก็ต้องใช้น้ำจากทะเลสาบซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างสองกลุ่ม ต้นน้ำสายนั้น
ไหลผ่านท่าเรือเคลียร์ริเวอร์ ขอเพียงขำอุดทางน้ำไว้ครั้งหนึ่ง น้ำใน
ทะเลสาบก็จะลดลง คราวนี้พวกเขาได้สู้กันเองแน่นอน นี่ละเหตุผลที่ข้า
เลือกกลุ่มแซนด์สโตนกับแบล็กโบน...เพราะพวกเขาไม่ถูกกันมานานแล้ว"

"เช่นนั้นใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ทรงกังวลเรื่องยาหรือพะยะคะ"

การ์เซียไม่ตอบ ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท บาทหลวงเดการ์ตมาขอเข้าเฝ้าพะยะคะ"

"พาเขาเข้ามา" ราชินีลุกขึ้นยืน สีหน้าบูดบึ้งยิ่งกว่าเดิม

"ราชินีการ์เซีย วิมเบิลตัน กระท่อมเป็นตัวแทนเมืองศักดิ์สิทธิ์
มาถวายบังคมพะยะคะ" บาทหลวงเดินเข้ามาโค้งตัวที่ระเบียง

"ยาแล้ว เหตุใดชุดก่อนยังส่งตรงเวลา แต่ชุดหลังๆ มานี้ชักช้านัก"

การ์เซียถามเสียงเย็น

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท อย่าเพิ่งกริ้วไป กระท่อมก็มาด้วยเรื่องนี้
นี่ละพะยะคะ" เดการ์ตปาดเหงื่อที่หน้าผาก "ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท
ทรงสั่งยาไปห้าพันเม็ด ถือเป็นจำนวนที่ค่อนข้างมาก ต่อให้เฮอริมีส
แรงสุดกำลังก็ไม่สามารถผลิตได้ทันภายในระยะเวลาอันสั้น รอบนี้
กระท่อมจึงนำมาส่งก่อนหนึ่งชุด..."

"ก็เม็ด" การ์เซียขัด

"หนึ่งพันเม็ดพะยะคะ" เดการ์ตลูบอก "ที่เหลือจะทยอยส่งให้ภายหลังพะยะคะ"

"แล้วก่อนหน้านี้พวกเจ้าบอกกับข้าว่าอย่างไร" สีหน้าเธอดีขึ้นเล็กน้อย "ข้าอยากได้เท่าไรก็มีให้ไม่ใช่หรือ แล้วไหนละยา ข้าจะให้คนไปเอาเดี๋ยวนี้"

"อยู่ในโบสถ์พะยะคะ ไม่ทราบว่าเป็นค่า..."

"รับรองว่าไม่ขาดแม้แต่เหรียญเดียว" การ์เซียเดินไปกระซิบข้างหู เดการ์ต "แต่หากยาชุดต่อไปมาซ้ำอีก ข้าก็รับรองเช่นกันว่าหัวของเจ้าจะถูกแขวนไว้หน้าแบล็กเชลส์ อัครมุขนายกคงไม่หลังน้ำตาให้เจ้าหรือกระมัง"

หลังจากบาทหลวงเดินหน้าซีดออกไปแล้ว เธอก็กลับมายืนที่รั้วระเบียงมองดูเส้นขอบฟ้าไกลสุดลูกตา ลมทะเลพัดผมยาวสีเทาให้ปลิวไสวดูราวกับฝันธงที่โบกพลิ้วบนเสาเรือ

"เจ้าพูดถูกแล้ว ข้ากำลังกังวลเรื่องยาอยู่จริงๆ" เสียงของการ์เซียคล้ายลอยมาจากที่ห่างไกล "หากทอวีพิคมาซักว่านี่สักสองเดือน ข้าคงเตรียมการได้พร้อมสรรพ ต่อให้ไม่ใช้ยาข้าก็ยังคงขี้กงอัศวินจากเมืองหลวงได้ แต่น่าเสียดาย เขามาเร็วไปจริงๆ"

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาททรงทำดีที่สุดแล้วพะยะคะ" ฟาเรียนคิดต่อในใจ *ยังจะมีใครทำได้ดีกว่านี้อีกหรือ*

ทันทีที่ยึดเมืองอีเกิลได้ เธอก็รีบเตรียมการรับมือล่วงหน้า โดยสั่งให้ชนย้ายทรัพย์สินและชาวเมืองออกไป ขณะเดียวกันก็สั่งให้ชุดร่องตามที่ต่างๆ ในเมืองแล้วเทน้ำสีดำลงไป เธอรู้ว่าเธอมีกำลังคนไม่พอ จึงยอมสละพื้นที่กันดารบางส่วนของดินแดนได้ แลกกับความช่วยเหลือจากชาวทะเลทราย ทั้งยังให้นักรบชาวทะเลทรายกินยาของศาสนจักรก่อนตีขนานบองอัศวิน ทหารที่จงรักภักดีของเธอก็กินยาชนิดนี้เพื่อต้านทาน

การโจมตีขั้นเด็ดขาดของทอวีฟิคด้วยเช่นกัน

"ยาลับของศาสนจักรไม่ได้ปลอดภัยอย่างที่ข้าพุด คนที่กินจะต้องได้รับยาอย่างต่อเนื่อง มิฉะนั้นจะมีอาการคลุ้มคลั่ง กระวนกระวาย ร่างกายไร้เรี่ยวแรง อวัยวะลีบฝ่อ แล้วสุดท้ายก็ตายลงด้วยความทรมาน พวกชาวทะเลทรายนั้นจะเป็นตายอย่างไร้ข้าไม่สน แต่ชาวเมืองที่รับใช้ข้า จะต้องได้รับการตอบแทนอย่างดีที่สุด" เธอหยุดไปสักครู่ "ฟาเรียน เจ้าพาดคนไปเอายามาแจกให้ันกรบผู้กล้าเหล่านั้น บอกให้พวกเขาแบ่งครึ่งกินกันไปก่อน น่าจะพอยืดเวลาได้บ้าง"

"น้อมรับพระบัญชาพะยะคะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท"

ทว่าในจังหวะที่ฟาเรียนกำลังจะเดินออกไป เสียงองครักษ์ก็ดังขึ้น จากนอกประตูเป็นครั้งที่สาม "ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท มีจดหมายลับส่งมาจากเมืองหลวงพะยะคะ"

"เจ้าอยู่อ่านจดหมายก่อนเถอะ" เธอพุด

"พะยะคะ" ฟาเรียนถือจดหมายลับกลับมา ตัดครึ่งออกอย่างคล่องแคล่วแล้วหยิบกระดาษข้างในขึ้นอ่าน

จดหมายลับประเภทนี้มักเป็นข่าวกรองที่ส่งมาจากสายลับที่แฝงตัวอยู่ตามเมืองต่างๆ ไม่มีการระบุชื่อผู้ส่งและผู้รับ บอกกล่าวเนื้อหาตรงประเด็นและเรียบง่ายอย่างยิ่ง

ทว่าเมื่อเห็นเนื้อความประโยคแรก ร่างกายก็พลันแข็งชงักในทันใด

'วันที่สี่สิบสองของฤดูใบไม้ผลิ ศาสนจักรอ้างว่าราชินีใจดีน่า
แห่งอีเทอร์นัลวินเตอร์แอบซุกซ่อนแม่มดมานานปี จึงเข้ายึดเมืองหลวง
และประกาศอำนาจการปกครองเหนืออาณาจักร'

ตอนที่ 137

ประชุมลับ

เมื่อผลึกประตูไม้หนักอึ้งเข้าไปในห้องประชุมลับ กลิ่นหอมอ่อนๆ ของหญ้าก็ลอยมาปะทะจมูก อัครมุขนายกเมนชอบเทียนผสมกลิ่นสมุนไพรและเครื่องหอมเช่นนี้มาก โดยเฉพาะเวลาอยู่ในห้องปิดกลิ่นของมันทำให้เขารู้สึกสงบใจ

ห้องลับแห่งนี้มีขนาดไม่ใหญ่นัก ข้างในมีเพียงโต๊ะกลมกับเก้าอี้สี่ตัว อัครมุขนายกที่เหลืออีกสองคนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว ทว่าที่นั่งประธานซึ่งหันหน้าเข้าหาประตูยังคงว่างเปล่า

สุขภาพของพระสันตะปาปาเสื่อมโทรมลงทุกวัน เขาไม่ได้ออกไปพบปะผู้คนมาเกือบครึ่งปีแล้ว เมินจะเข้าไปหาพระสันตะปาปาที่เขตลับของสภาเฮอริมีส์ก็ต่อเมื่อเจอปัญหาที่แก้ไม่ตกจริงๆ เท่านั้น

"ในเมื่อมากันครบแล้ว พวกเราก็เริ่มเลยแล้วกัน" เมินลงกลอนประตูแล้วนั่งลงระหว่างคนทั้งสอง "เทรวอน สถานการณ์ในอาณาจักรอิเทอร์นัลวินเดออร์เป็นอย่างไร"

"นอกจากพวกขุนนางในเมืองหลวงแล้วที่อื่นๆ ก็มีผู้ต่อต้านไม่มากนัก พวกชาวบ้านออกจะยินดีด้วยซ้ำที่พวกเราเข้าปกครองอาณาจักรแทน"

เทรวอนลูบหนวด "แน่นอนว่าพวกขุนนางหัวรั้นที่ยังยึดติดกับอดีตพวกนั้น จะต้องถูกกำจัดทีละคน"

"วิเศษ" เฮเธอร์เลียริมฝีปาก "หากส่งมาให้ข้าพิพากษาละก็ พวกชาวบ้านจะยิ่งได้เห็นความสกปรกโสมมของพวกเขามากขึ้น เสียหายที่ข้าติดงานอยู่ที่นี่ เลยไปอีเทอร์นัลวินเตอร์ไม่ได้"

เมนทำเป็นไม่ได้ยินที่เธอพูด เขาหันไปบอกเทรวอนว่า "เอาคนของพวกเราไปเสียบตำแหน่งที่ว่างลง ศาสนจักรเลี้ยงคนเก่งๆ ไว้มากมาย จะได้ใช้งานก็คราวนี้ อีเทอร์นัลวินเตอร์เป็นอาณาจักรที่ได้รับอิทธิพลจาก ศาสนจักรมากที่สุด ยิ่งคนต่อต้านน้อยเท่าไร พวกเราก็ยิ่งเบนเข็มไปที่ วูล์ฟฮาร์ตและดอว์นได้เร็วขึ้นเท่านั้น"

"ถูกต้องที่สุด"

"แล้วพวกนกสองหัวที่มาขอพึ่งศาสนาจักรพวกนั้น... ข้าหมายถึง พวกขุนนางนะ จะทำอย่างไร" เฮเธอร์ถาม "ที่ศาสนาจักรดึงดูดสาวกดีๆ มาได้มากก็เพราะพวกเราคุณที่ความสามารถไม่ใช่ชาติกำเนิด ขึ้นหลักบุญหลักตัวรับพวกหน้าโง่งนั้นเข้ามา ศาสนจักรจะวุ่นวายเสียเปล่า ข้าแนะนำ ให้..." เธอทำท่าปาดคอ

"เรื่อนั้นอย่าเพิ่งดีกว่า ไว้สถานการณ์ในอาณาจักรมันคงเมื่อไร พวกเราค่อยพูดกับพวกเขาอีกที เช่นนี้จะช่วยลดแรงต้านได้บ้าง" เรื่องนี้ เมนเคยขอคำแนะนำจากพระสันตะปาปาแล้ว "ศาสนาจักรจะให้อำนาจพวกเขาตามบรรดาศักดิ์ แต่อำนาจนี้ไม่สามารถส่งต่อไปยังรุ่นลูกได้ สุดท้ายแล้วอำนาจฝ่ายอาณาจักรย่อมถูกพวกเราทำลายอยู่ดี ไม่ต้องรีบร้อนไปหรอก เฮเธอร์"

เฮเธอร์เกิดมาพร้อมความยากจน ก่อนที่ศาสนาจักรจะรับเข้ามาเลี้ยง เธอเคยเป็นเด็กเร่ร่อนและอดอยาก แต่เพราะมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และสายตาเฉียบแหลม เธอจึงก้าวขึ้นมาถึงตำแหน่งปัจจุบันได้

เมนรู้ดีว่าเธอเกลียดขุนนางเพียงใด เพียงแต่ตอนนี้เขายังต้องยึด
เรื่องงานเป็นหลัก

"แล้วสถานการณ์ที่เกรย์คาสเซิลเป็นอย่างไรบ้าง"

"ข้าวงรองบอกว่าหลังจากแพ้สงคราม พระราชาทอวิพิคไม่ได้เสด็จ
กลับเมืองหลวง แต่เสด็จไปดินแดนตะวันออกแทน" เทรวอนตอบ

"ฉลาดนี่" เฮเธอร์ดีดีนัว "ทรงลากดยุกฟอร์ลันไปสู้กับราชินีเคลียร์
ริเวอร์ พอดดยุกตายก็เสด็จไปดินแดนตะวันออก แบ่งที่ดินของดยุกให้
ทหารเป็นการปลอบขวัญ ขณะเดียวกันนั้นก็ไม่มีลี้ภัยคนขุนนางคนอื่นๆ
มาเป็นพวก จุๆ... ใช่ว่าเชื้อพระวงศ์จะโง่กันทุกคนเสียเมื่อไร"

"เช่นนี้พวกเรา ก็สบายขึ้นมาก ส่งบุโรहितไปหาพระองค์ตอนนี้ล่ะ
พระองค์กำลังลำบากคงไม่ปฏิเสธเหยื่อล่อของศาสนจักรแน่ แล้วยาที่
ส่งให้ท่าเรือเคลียร์ริเวอร์ก็ลดปริมาณลงอีกร้อยละสามสิบ กำลังคนของ
สองฝ่ายจะได้สมดุลกัน เรื่องนี้ฝากเจ้าจัดการด้วย เทรวอน" เมนวางแผน
"อีกเพียงสองปีอาณาจักรเกรย์คาสเซิลก็จะไม่เหลือทหารไว้ใช้งานแล้ว"

"เรื่องนี้วางใจได้" เทรวอนพยักหน้า "แต่ว่า... ดูเหมือนป้อมปราการ
ลองซองที่อยู่ทางตะวันตกของเกรย์คาสเซิลจะมีปัญหาเล็กน้อย"

"ปัญหาอะไร"

"เจ้าชายโรแลนด์เสด็จกลับเมืองชายแดนหลังจากรบชนะดยุกไรอัน
ทาโรเสนอคำเชิญชวนไปก็ไม่ทรงตอบรับ หรือพระองค์จะไม่ประสงค์
ราชบัลลังก์จริงๆ"

"อืม... เจ้ามีความเห็นอย่างไร" เมนมองเฮเธอร์

ฝ่ายหลังยกไหล่ "ข้าจะมีความเห็นอย่างไรได้... ชาวลือเกี่ยวกับ
พระองค์มีอะไรบ้างเล่า โง่เขลาเบาปัญญา ชั่วช้าสามานย์ ไม่เอาการ
เอางาน ละโมบโลภมาก คนเช่นนี้นะหรือจะยึดป้อมปราการลองซองได้
ตั้งนั้นคำตอบง่ายมาก พระองค์ทรงตบตาทุกคน ทั้งพวกขุนนางและ

พวกเรา"

"เจ้าหมายความว่า..." เมนมขมวดคิ้ว

"พวกเราเลือกข้างผิดเสียแล้ว ท่านเมน" เธอหัวเราะเสียงเย็น "คนที่พวกเราควรเลือกคือเจ้าชายโรแลนด์ ไม่ใช่เจ้าหญิงการ์เซีย"

"เจ้าชายทรงพระชนมะตฤกได้ก็แปลว่าทรงพระปรีชาจริงๆ แต่คนหนึ่งคนต่อให้เก่งกาจเพียงใด หากไม่มีทรัพยากรให้ใช้ก็ไร้ความหมาย" เทวอนสายหน้า "ในเมื่อเจ้าชายทรงเลือกเสด็จกลับเมืองกันดารก็แปลว่าพระองค์ไม่สนพระทัยสถานการณ์ภายในเกรย์คาสเซิลแล้ว ย่อมไม่ส่งผลกระทบต่อการของเรา"

"ถูกต้อง ตามหลักก็ควรเป็นเช่นนั้น แต่พอมีข่าวกรองนี้เข้ามาข่าวว่าเรื่องนี้ชักจะไม่ธรรมดาเสียแล้ว" เฮเธอร์โยนกระดาษแผ่นเล็กลงบนโต๊ะ "ข่าวกรองจากสายลับของข้า"

เมนคลีกระดากออก กวาดตาอ่านเนื้อหาอย่างรวดเร็ว "แม่มดหรือ"

"ใช่ กลุ่มแม่มดที่เรียกตัวเองว่าสมาคมอ้างว่าพวกนางตั้งรกรากอยู่ที่เมืองชายแดน ทั้งยังเรียกพี่น้องคนอื่นๆ ให้มาอยู่ด้วยอีก แม้จะเป็นชาวเล็กๆ ที่ฟังดูเกินจริง และไม่มีคำพอจะหยาบยกมาพูดที่นี่ แต่พวกเราก็คงดีที่ว่าสมาคมนี้มีอยู่จริง"

หลังจากถูกทหารพิพากษาล้อมขังในป่าดินแดนตะวันออกเมื่อครานั้น พวกนางก็มุ่งหน้ามาทางตะวันตกเรื่อยๆ พบร่องรอยครั้งสุดท้ายบริเวณทิศตะวันตกของป่ามปรากาลองซอง ในขณะที่เมืองชายแดนก็บังเอิญอยู่ใกล้กับเทือกเขาลิ้นวิตี นอกดินแดนตะวันตกของเกรย์คาสเซิลพอดี พวกท่านคิดว่าเรื่องนี้บังเอิญเกินไปหน่อยหรือไม่เล่า"

สมาคมแม่มด...เมนจำชื่อนี้ได้ดี พวกเธอถูกทหารพิพากษาไล่ล่าตลอดทาง สูญเสียพี่น้องไปตั้งมากมาย ทว่าก็ยังยืนยันหัดจะเดินทางไปยังเทือกเขาลิ้นวิตี

พวกเขาจับแม่มดมาทรมานจนยอมสารภาพว่าพวกเธอจะไปตามหา ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่ติดดินแดนร้าง เมนรู้ว่านั่นไม่ต่างจากการร่อนหาที่ตายจึง ไม่ได้สนใจเรื่องนี้อีก ที่วุล์ฟฮาร์ทและดอร์นก็มีกลุ่มแม่มดประเภทนี้ เหมือนกัน อย่างไรก็ตามพวกที่ชุมนุมอยู่ในเมืองก็อันตรายกว่าพวกที่มุ่งหน้า ไปหาความตายที่ติดดินแดนร้างมากนัก

"เจ้ากำลังจะบอกว่าเจ้าชายร่วมมือกับพวกแม่มดอย่างนั้นหรือ" เทรวอนหน้าขมึนหลังจากอ่านกระดาษแผ่นนั้นจบ

"ก็อาจจะใช่ หรืออาจจะไม่ใช่" เฮเธอร์ยกมูมปาก "ข้าก็แค่ลอง สันนิษฐานดู แม่มดคงจะอะไรมากที่สุดแล้ว 'การถูกเปิดเผยตัวตน' ใช่หรือไม่ แล้วเหตุใดพวกนางจึงใช้ชื่อสมาคมในการกระจายข่าว ทั้งๆ ที่รู้ว่าชื่อนี้ ตกเป็นเป้าสายตาของศาสนจักรมาโดยตลอด"

"เพราะสำหรับพวกเราแล้วนี่เป็นชื่อที่คุ้นเคย" เมนตอบอย่างสงบ "แม่มดคนอื่นๆ เองก็รู้สึกเช่นเดียวกัน"

"ถูกต้อง!" เฮเธอร์ปรบมือ "วิธีนี้ช่วยให้แม่มดคนอื่นๆ คลาย ความหวาดระแวงลง ไม่แน่ว่าตอนนี้อาจมีคนเตรียมตัวเดินทางไปยัง เมืองชายแดนตามข่าวนี้แล้วก็ได้ หากไม่มีคนคอยคุ้มครอง พวกนาง จะกล้าทำเช่นนี้เสียหรือ พวกเรามักพูดเสมอว่าหากเหลือทางเลือก ที่เลวร้ายอยู่สองทางก็จงเลือกทางที่เลวร้ายน้อยกว่า เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่าย คิดว่าการเรียกแม่มดมาไม่ได้ นั่นเลวร้ายกว่าการถูกเปิดเผยตัวตน..." พอพูดถึงตรงนี้เสียงของเธอก็เข้มขึ้น "ข้ารู้สึกว่าคุณเรากำลังโดนดูถูก"

"นี่ไม่ใช่ปัญหาเรื่องโดนดูถูกหรือไม่" เทรวอนพูดอย่างโมโห "หาก แม่มดตั้งรกรากได้เมื่อไร พวกนางก็จะใช้พลังได้อย่างสบายใจ อาจค้นพบ ด้วยว่าตัวเองสามารถหลบเลี่ยงสิ่งที่เรียกว่าปีศาจกัดกินร่างได้ นี่คือ เหตุผลที่พวกเราต้องล่าแม่มดที่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งอย่างไรแล้ว วิธีเดียว ที่จะเก็บความลับนี้ไว้ได้ก็คือต้องทำให้พวกนางอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ"

และเร่ร่อนอย่างไม่มียวันจบสิ้นเท่านั้น"

เมณรู้ว่าอีกฝ่ายพูดถูก แม่มดคนเดียวทำอะไรศาสนาจักรไม่ได้ก็จริง แต่หากเป็นแม่มดหลายคนก็ไม่แน่ พวกเขาหลุดจากสถานะ 'สิ่งชั่วร้าย' ได้เมื่อไร ย่อมส่งผลร้ายต่อการเผยแพร่คำสอนของศาสนาจักรอย่างใหญ่หลวง หรืออาจถึงขั้นสั่นคลอนฐานอำนาจของศาสนาจักรเลยก็ได้

เขาพบว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่น่าเข้าค่ายไม่ออกตามหลักแล้วเมื่อเจอเหตุการณ์เช่นนี้เขาควรส่งทหารพิพากษากองใหญ่ไปจัดการ ทว่าเมืองชายแดนอยู่ไกลจากเฮอรัมีสมากนัก

นอกจากนี้กองทัพของศาสนาจักรก็กำลังเคลื่อนพลเข้าโจมตีอาณาจักรวุล์ฟฮาร์ตแล้ว คงแบ่งคนไปบดขยี้เมืองเล็กๆ อันไกลโพ้นแห่งนั้นไม่ได้

ที่สำคัญคือการส่งกองทัพขนาดใหญ่เข้าไปในเกรย์คาสเซิล อาจทำให้เกรย์คาสเซิลและอีกสองอาณาจักรเกิดความระแวง นั้นย่อมไม่เป็นผลดีต่อแผนการรวมแผ่นดินในกายภาคหน้า

หลังจากพิจารณาอย่างถี่ถ้วน เขาก็ตัดสินใจได้ในที่สุด

"ข้าจะส่งคณะทูตพร้อมทหารพิพากษาสิบนาย และศาสนบริกรอีกหนึ่งคนไปที่เมืองชายแดน พร้อมกันนั้นจะให้บุโรหิตทาโรช่วยสืบเรื่องนี้อีกแรง หากพฤติกรรมของสมาคมแม่มดไม่เกี่ยวข้องกับผู้ปกครอง ทูตคณะนี้ก็จะล่าแม่มดกันเอง"

"แล้วหากเกี่ยวข้องกับผู้ปกครองเล่า" เฮเธอร์ธาม

คนที่สามารถนำกองกำลังลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าได้มีเพียงเขาและคนที่ไว้ใจได้แค่มาก็คนเท่านั้น พระสันตะปาปาเป็นคนกำหนดกฎนี้ขึ้นมาเอง พอคิดถึงตรงนี้เมนก็พูดเน้นที่ละคำ "ก็ส่งข่าวกลับมาที่เมืองศักดิ์สิทธิ์ ข้าจะเป็นผู้บัญชาการกองกำลังลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าเอง"

ตอนที่ 138

ตั้งกองการเกษตร

ปาทางใต้ของแม่น้ำเวตริเวอร์ค่อยๆ ถูกถางออกจนใกล้เสร็จเรียบร้อยแล้ว วันไถนาเองก็ยิ่งใกล้เข้ามาทุกที

โรแลนด์ให้คนสร้างสะพานลอยน้ำยาวประมาณหนึ่งร้อยเมตร เพื่อให้คนข้ามแม่น้ำได้สะดวก ส่วนพื้นของสะพานเป็นแพหลายสิบแพมัดติดกันด้วยเชือกหนา เขายังกำชับให้ช่างไม้ทำลายแพทั้งสองด้านเป็นมุมแหลมเพื่อลดแรงต้านน้ำอีกด้วย ปลายเชือกทั้งสองข้างพันติดกับเสาไม้ทั้งสี่บนฝั่งทำให้ตำแหน่งแพมั่นคง บนแพปูแผ่นไม้สี่แผ่นเป็นผิวสะพานกว้างประมาณสองเมตร พอให้คนสี่คนเดินเรียงกันได้

สะพานลอยน้ำแบบแพสร้างไม่ยาก อายุการใช้งานก็นาน หากน้ำในแม่น้ำไม่ขึ้นพรวดหรือลดฮวบจนเชือกขาดก็ใช้ได้สองสามปีเป็นอย่างต่ำ...ในป่าเร้นลับมีแต่ไม้เนื้อดี ไม้พื้นและเสาได้สะพานของท่าเรือก็สร้างจากไม้ชิ้นใหญ่ในป่าทั้งนั้น อายุของมันคงพอๆ กับเมียของแดนได้ แม้เวลาเดินจะมีเสียงเอี้ยดอึดบ้าง แต่ก็ไม่มีวีแววว่าจะพังลงมา

พื้นที่แห่งแรกที่โรแลนด์บุกเบิกอยู่ริมฝั่งตะวันตกของสะพานลอยน้ำ เขายกให้เป็นแปลงนาทดลองของลีฟ รอบด้านมีแผ่นไม้ปิดล้อมอย่าง

แน่นอน และมีทหารของกองทัพที่หนึ่งคอยเฝ้าทางเข้าออก ลีฟมักขลุก
อยู่ที่นี่ตลอดทั้งวันเว้นก็แต่เวลากินข้าว เข้าเรียน และเข้านอนเท่านั้น

โรแลนด์มองเห็นพื้นที่ในกำแพงไม่ได้จากหน้าต่างห้องทำงาน
ชั้นสาม... ข้าวสาลีที่นั่นเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว ตอนเช้ายังเป็นนาข้าว
สีเขียวแท้ๆ พอดตกบ่ายกลับกลายเป็นทะเลสีเหลืองทองไปแล้ว

ทองคำหมายเลขหนึ่งซึ่งหล่อเลี้ยงด้วยพลังวิเศษให้เมล็ดพันธุ์ได้
ภายในหนึ่งวัน หากคนนอกมาเห็นเข้าคงคุกเข่ากรีดร้องไปแล้ว

เมื่อเห็นว่าตอนนี้มีที่ดิน คนงาน และเมล็ดพันธุ์พร้อมแล้ว โรแลนด์
ก็ตัดสินใจเพิ่มปัจจัยสุดท้ายลงไป นั่นคือคนคุมงาน

เขาเรียกผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังบารอฟที่ระยะนี้ยุ่งจนหัวหมุนเข้ามา

"ลูกศิษย์ของเจ้าน่าจะพอคุมงานได้แล้วกระมัง" โรแลนด์ถาม
"ข้าจะตั้งหน่วยงานในที่ว่าการเมืองเพิ่มสักสองหน่วย"

"ฝ่าบาท เอ่อ...คนไม่พอพะยะค่ะ" บารอฟตอบอย่างลำบากใจ

ที่เมื่อก่อนเขายังรับปากก่อนคุยรายละเอียดได้ เดียวนี้หัดแย้งก่อน
เสียแล้ว โรแลนด์บ่นในใจ ทว่าใบหน้ายังคงไม่แสดงอารมณ์ใดๆ "จะไม่
พอได้อย่างไร ข้าเพิ่งส่งอัศวินให้เจ้าไปกลุ่มใหญ่ไม่ใช่หรือ"

โรแลนด์คัดอัศวินที่รู้หนังสือและมีคุณสมบัติตามที่ต้องการได้
ห้าสิบกว่าคน แต่งานสอนไม่จำเป็นต้องใช้คนเยอะถึงเพียงนั้น เขาจึง
คิดหัวกะทิอีกรอบจนได้อัศวินเก้าคนมาทำหน้าที่อาจารย์ระดับพื้นฐาน
ส่วนอัศวินที่เหลือก็ส่งไปเป็นลูกศิษย์บารอฟที่ที่ว่าการเมือง

"ฝ่าบาท คนพวกนั้นทั้งเฉื่อยชาและเกียจคร้าน จะทำอะไรที่ก็
อืดอาดยืดอาด ขนาดแค่ลอกเอกสารยังลอกผิดตั้งหลายจุดเลยพะยะค่ะ
กระหม่อมให้ผ่านเกณฑ์ไม่ได้จริงๆ"

"นั่นเป็นหน้าที่ของเจ้าที่ต้องสอนพวกเขา" โรแลนด์เคาะโต๊ะ "คนใด
ไม่เชื่อฟังก็จับส่งไปเหมืองเนินเขาทิศเหนือแล้วกัน แต่อย่างไรข้าก็ต้อง

ตั้งหน่วยงานที่ว่านี้"

"พะยะคะ ฝ่าบาท ตามแต่พระบัญชา" บารอพร้อบคำอย่างจำใจ
โรแลนด์พูดอีก "หน่วยงานแรกคือกองการเกษตร มีหน้าที่ดูแล
การเพาะปลูกและควบคุมพืชผลทางการเกษตรในดินแดนของข้า"

บารอพอตะลึง เขาไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าที่ว่าการเมืองต้องดูแล
แม้กระทั่งเรื่องปลูกผัก "ฝ่าบาท เรื่องพวกนี้เป็นหน้าที่ของทาสไม่ใช่หรือ
พะยะคะ พวกเขาจะปลูกอย่างไร เก็บเกี่ยวอย่างไรก็ไม่เกี่ยวกับพวกเรา
เสียหน่อย พวกเราแค่เก็บภาษีให้ได้ครบตามต้องการก็พอ"

"เพราะอย่างนั้นพวกเจ้า...ไม่สิ ข้าหมายถึงผลผลิตทางการเกษตร
ถึงไม่มีประสิทธิภาพอย่างไรเล่า" โรแลนด์ยกแก้วน้ำขึ้นจิบ กลบเกลื่อน
คำพูดตัวเอง "ที่ว่าการเมืองที่ดีจะต้องดูแลไปถึงเรื่องกินดื่มและขับถ่าย
ของประชาชน"

"กินดื่มและขับถ่าย...ฝ่าบาททรงล้อกระหม่อมเล่นหรือพะยะคะ"

"เปล่าเลย เรื่องกินดื่มสำคัญเพียงใด ข้าไม่บอกเจ้าก็คงรู้อยู่แล้ว
หากทำให้ประชาชนอึดท้องไม่ได้ก็ถือว่าที่ว่าการเมืองและข้าบกรพรวง
ต่อหน้าที่ ส่วนเรื่องขับถ่าย ข้าได้สร้างห้องน้ำสาธารณะไว้แล้ว"

เขาเลิกใช้น้ำเสียงผ่อนคลาย แล้วหันมาพูดกับบารอพออย่างจริงจัง
"ข้าไม่รู้ว่ที่ว่าการเมืองที่เมืองหลวงทำงานกันอย่างไร พวกเขาอาจ
ไม่สนใจความเป็นอยู่ของประชาชนมากนัก แต่ที่เมืองชายแดนแห่งนี้
ข้าต้องการให้มีองค์กรปกครองแบบครบวงจร องค์กรที่ว่านี้จะต้องเข้าใจ
ประชาชนและโครงสร้างเมืองเป็นอย่างดี เช่นนี้ประชาชนจึงจะสนับสนุน
พวกเราจากใจจริง ต่อไปพวกเราก็จะทำงานได้ง่ายขึ้น ข้าจะอธิบาย
โครงสร้างของหน่วยงานและหน้าที่ในความรับผิดชอบให้เจ้าฟังเดี๋ยวนี้
เตรียมจดให้ดีล่ะ"

"พะยะคะ ฝ่าบาท" บารอพปาดเหงื่อที่หน้าผาก

"เจ้าไปที่หอทะเบียน ค้นประวัติชาวเมืองที่เคยเพาะปลูกสักสามสี่คนมาเข้ากองการเกษตร แล้วย้ายลูกศิษย์สองคนไปจดข้อมูลท่าสถิติ ข้าว่าหากคนก็น่าจะพอแล้ว"

"ข้าก่อนพะยะค่ะ...ฝ่าบาทจะให้พวกชาวเมืองมาเป็นขุนนางในที่ว่าการเมืองหรือพะยะค่ะ" บารอฟถามหน้าตื่น

"พวกเขาทั้งว่่านอนสบายและกระตือรือร้น เหตุใดจะเป็นขุนนางไม่ได้ ขุนนางไม่ได้จำกัดเฉพาะชนชั้นสูง นอกจากนี้กองการเกษตรก็ต้องการคนที่มีความรู้เฉพาะทางมาแนะแนวเรื่องการเพาะปลูกด้วย"

"แต่พวกเขาส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือ..."

"ตั้งนั้นถึงต้องให้เจ้าส่งลูกศิษย์สองคนไปช่วยงานเอกสารก่อนอย่างไรเล่า" โรแลนด์ขัด "แค่ช่วงแรกๆ เท่านั้นล่ะ ข้าจะเริ่มแผนกระจายการศึกษาให้เร็วที่สุด ทุกคนจะอ่านออกเขียนได้ ถึงตอนนั้นเจ้าก็ไม่ต้องกังวลเรื่องคนไม่พอแล้ว"

เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้ทำให้บารอฟตกตะลึงเสียยิ่งกว่าเรื่องที่จะให้ชาวเมืองทำงานในที่ว่าการเมือง เขาขยับปากอยู่หลายครั้ง ทว่าจนแล้วจนรอดก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

โรแลนด์พูดต่อโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะรับได้หรือไม่ "กลับมาที่เรื่องกองการเกษตรดีกว่า ข้าคิดว่าเวลาพวกทาสปลูกพืชในที่ดินตัวเองแต่ละคนคงมีมือหนักมือเบาไม่เท่ากัน เช่นว่าบางคนอาจจะพรวนดินลึกหรือบางคนอาจจะหว่านเมล็ดพันธุ์ถี่ นี่ล่ะโอกาสเก็บข้อมูลอย่างดี

คนทั้งหกของกองการเกษตรจะต้องเขียนเลขกำกับที่นาแต่ละผืนแล้วบันทึกการเพาะปลูกของทาสทุกชั้นตอน อย่างพรวนดินลึกเท่าไร หว่านเมล็ดพันธุ์ถี่หรือห่างเพียงใด เรื่องพวกนี้ต้องมีข้อมูลอ้างอิงอย่างละเอียด ข้าจะแจกเครื่องมือวัดให้พวกเขา แล้วจะสอนพวกเขาใช้งานด้วย"

"ฝ่าบาททรงหมายถึง...นำข้อมูลมาเปรียบเทียบหรือพะยะค่ะ" บารอพอาจจะหัวล้าหลังในบางเรื่อง ทว่าสมองยังประมวลผลได้รวดเร็ว

"ถูกต้อง การปลูกกรอบแรกยังไม่ต้องสนใจปริมาณผลผลิตมากนัก เสี่ยงที่นำเข้าอยู่แล้วก็นำเข้าต่อไป แล้วก็...ลองใช้เมล็ดพันธุ์ข้าวสาธิต ชนิดใหม่ดู เช่นนี้ทุกคนจะมีกินอิมท้องแน่นอน ข้าอยากหาวิธีปลูกข้าว สาธิตที่มีประสิทธิภาพสูงสุด จะได้บันทึกไว้เป็นคู่มือ ต่อไปเมื่อถึงเวลา ปลูกข้าวสาธิตก็แค่ทำตามคู่มือ กองการเกษตรจะทำหน้าที่เผยแพร่ชี้แนะ และควบคุมเรื่องนี้โดยตรง"

โรแลนด์ไม่มีความรู้เรื่องเกษตรกรรมมากนัก แต่เขาสามารถใช้วิธีคิดแบบวิทยาศาสตร์มาหาแนวทางที่ดีที่สุดได้ เมื่อรู้แนวทางแล้ว ต่อไปไม่ว่าจะขยายพื้นที่เพาะปลูก หรือเพิ่มเกษตรกรหน้าใหม่เข้ามา เขาก็ยังรักษาประสิทธิภาพการผลิตไว้ในระดับสูงได้เหมือนเดิม

บารอพอยักหน้าก่อนจะถามด้วยความลึกลับ "ฝ่าบาท กระหม่อม มีเรื่องไม่เข้าใจพะยะค่ะ หลังจากทาสเลื่อนชนชั้นเป็นสามัญชนแล้ว เหตุใดฝ่าบาทจึงทรงเก็บค่าภาษีที่ดินพวกเขาเพียงร้อยละสี่สิบของ ผลผลิตพะยะค่ะ ต่อให้ฝ่าบาททรงเก็บร้อยละห้าสิบ เหลือให้พวกเขา ร้อยละห้าสิบก็ยังถือว่าทรงเมตตาอยู่ดี"

"เพราะการกองเงินไว้ในห้องใต้ดินไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดนะสิ" โรแลนด์อธิบาย "หลังจากที่พวกเขาจ่ายภาษีให้ข้าร้อยละสี่สิบแล้ว ข้าก็จะรับซื้อเสบียงที่เหลือของพวกเขาด้วยราคาที่ตายตัว...ในเมืองชายแดน แห่งนี้ลอร์ดมีสิทธิ์ขายเสบียงแต่เพียงผู้เดียว เช่นนี้ปราสาทก็จะได้เสบียง พวกเขา ก็จะได้เงิน

พอสะสมเงินได้จำนวนหนึ่ง พวกเขาจะยอมอยากซื้อของเพิ่ม... อย่างเช่นวัวสำหรับไถนา อุปกรณ์การเกษตรที่ทำจากเหล็ก เนื้อวัว เสื้อผ้าสวยๆ ตลอดจนบ้านที่สร้างจากอิฐ ซึ่งของพวกนี้มิแต่ข้าเท่านั้น

ที่ให้พวกเขาได้ หรือหากพวกเขาอยากซื้อเสบียงก็ต้องมาซื้อที่ปราสาท เช่นกัน ดังนั้นสุดท้ายแล้วเงินก็ยังคงไหลมาเข้ากระเป๋าข้าอยู่ดี เพียงแต่ขั้นตอนที่ว่ามานี้จะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตให้ทุกคนได้ ข้าพูดเช่นนี้ เจ้าเข้าใจหรือไม่"

บารอพชมวดคิ้ว ไม่ได้ขานตอบอะไร เห็นได้ชัดว่ากำลังใช้ความคิด อย่างหนัก

โรแลนด์ส่ายหน้ายิ้มๆ "ถ้ายังไม่เข้าใจก็เก็บกลับไปคิดที่หลังเถอะ ตอนนี้ทำตามที่ข้าบอกก่อนแล้วกัน"

ผู้ช่วยเจ้ากรมคลังลุกขึ้นอย่างใจลอย พอเดินไปถึงหน้าประตูก็หันกลับมา "จริงสิพะย่ะค่ะ ฝ่าบาท เมื่อครู่นี้ฝ่าบาทตรัสว่าจะทรงตั้งหน่วยงานขึ้นสองหน่วย แล้วอีกหน่วยงานคืออะไรหรือพะย่ะค่ะ"

"กองการศึกษา" โรแลนด์ตอบ "หน่วยงานนี้ข้าจะเป็นคนดูแลเอง"

ตอนที่ 139

อำนาจปีศาจ

บารอพลิกกลับมาถึงห้องทำงานที่ที่ว่าการเมืองแล้วรีบปิดประตูทันที
สววรรค์ เขาดูบศึลาลงทนต์แห่งพระเจ้าที่หน้าอก เจ้าชายถูกปีศาจ
 สิ่งร้ายจริงด้วย ก่อนหน้านี้ก็พอจะเดาได้อยู่หรือก แต่ตอนนี้เรียกว่า
 มั่นใจเลยดีกว่า คนที่เฟิงคุยกับเขาเมื่อครู่ไม่ใช่เจ้าชายลำดับที่สี่แน่นอน
 หากเจ้าชายแค่เปลี่ยนนิสัยหรือทำอะไรประหลาดๆ ก็ยังพอเข้าใจได้
 แต่เจ้าชายจะเชี่ยวชาญเรื่องที่ไม่เคยทำและเข้าใจเรื่องที่ไม่เคยรู้มาก่อน
 ได้อย่างไร เรื่องเช่นนี้มีแต่ในนิทานเท่านั้น ต่อให้เป็นนิทานก็เถอะ เขา
 เคยได้ยินแต่เทพเจ้ามาสิงร่างเพื่อช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากความลำบาก
 ไม่เคยได้ยินว่าปีศาจจะทำเรื่องเช่นนี้สักครั้ง

และหากโรแลนด์ วิมเบิลตันปกครองเมืองชายแดนตามแบบแผน
 ของระบบการปกครองในเมืองหลวง (แม้ว่าจะเป็นไปได้ยากก็ตามที่)
 บารอคงไม่รู้สึกละลึกอะไร ถึงใครต่อใครจะบอกว่าเจ้าชายลำดับที่สี่
 เป็นคนเกียจคร้าน แต่เรื่องนินยานั้นตบตากันได้ บางที่อาจเคยมีคนสอน
 วิธีบริหารบ้านเมืองหรือกระทั่งบริหารทั้งอาณาจักรให้แก่เขา

ทว่าแนวคิดด้านการปกครองที่เจ้าชายมี ผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังไม่เคย

ได้ยินจากที่ใดมาก่อน เขาเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของเจ้ากรมคลัง ทำงานในที่ว่าการเมืองของเมืองหลวงมาเยี่สิบปีอย่างมั่งคั่งถึงโครงสร้างภายในและวิธีการทำงานของคนเหล่านั้นดี พวกขุนนางใหญ่ๆ จะทำแค่ส่วนของตัวเอง หากไม่มีเรื่องผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องก็ไม่มีทางเข้าไปก้าวก่ายงานในส่วนของผู้อื่น

เวลาพระราชาสั่งงานอะไรลงมา พวกเจ้ากรมก็จะสั่งให้ผู้ได้บังคับบัญชาไปจัดการต่ออีกทอด เจ้ากรมแต่ละคนมีอำนาจและวิธีการทำงานที่แตกต่างกันไป

อย่างเช่นอัศวินใจเหล็กผู้ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยในเมืองหลวง เขามีกองลาดตระเวนและทหารรับจ้างหลายร้อยนายอยู่ในมือเป็นที่คร้ามเกรงของขบวนการใต้ดินอย่างมาก เวลาทำงานมักใช้กำลังคนเข้าปะทะอย่างเปิดเผย อาชญากรใดถูกเขาหมายหัวต่อให้เป็นชนชั้นสูงก็เชื่อว่าจะหลุดรอดไปได้ หากไม่รีบย้ายออกจากเมืองหลวงย่อมถูกจับขังคุกสถานเดียว

ไม่ใช่เฉพาะเมืองหลวงที่เป็นเช่นนี้ เมืองอื่นๆ เองก็เช่นกัน
ดังนั้นคนที่จะขึ้นเป็นคนสนิทของพระราชาก็หรือผู้ปกครองได้จะต้องเป็นขุนนางจากตระกูลดีมีฐานะเท่านั้น

เพราะคนที่ไม่มีเงินจ้างบริวารย่อมแบกรับภาระงานทุกอย่างเองไม่ไหว ยิ่งมีบริวารในมือเยอะ เบื้องบนก็ยิ่งเห็นความสำคัญ...พรรคพวกมากจะทำอะไรก็ไม่ยาก เรื่องนี้ใครๆ ก็รู้

แต่แนวคิดของเจ้าชายกลับล้มล้างความเชื่อของบารอฟจนหมดสิ้น เจ้ากรมที่ดี บริวารของเจ้ากรมที่ดี ทุกคนล้วนได้รับค่าจ้างจากที่ว่าการเมืองทั้งนั้น หรือพูดอีกอย่างก็คือต่อให้เจ้ากรมคนใดคนหนึ่งออกไป แต่หากคนใหม่มาแทนก็สิ้นเรื่อง หรือจะเลื่อนผู้ได้บังคับบัญชาขึ้นมาแทนก็ยังได้

นี่คือระบบแบบใหม่ บารอพมันน์ใจว่าสิ่งที่เจ้าชายกำลังปลุกปั่นนี้ จะต่างจากระบบการปกครองโดยขุนนางของเกรย์คาสเซิลอย่างสิ้นเชิง บางคนอาจมองว่าเรื่องพวกนี้เป็นเพียงความคิดเพื่อฝันของโรแลนด์ หรือไม่ก็การรอดฉลาดของคนนอกสายงาน แต่ผู้ช่วยเจ้ากรรมคลังไม่คิดเช่นนั้น เขาสะบัดปลายพู่กันจดคำสั่งของโรแลนด์ลงกระดาษทีละข้อ ดูแผนงานพวกนี้ดี แต่ละหวัข้อเชื่อมโยงกันหมดแสดงถึงความใส่ใจทุกรายละเอียด

ข้อแรกคือเรื่องกินดื่มและขับถ่าย

บารอพมันน์ว่ายิ่งควบคุมประชากรเข้มงวดเท่าไร แผนงานข้อนี้ก็จะมีประสิทธิภาพสูงขึ้นเท่านั้น แต่การจะทำเช่นนั้นได้ต้องใช้คนช่วยคุมงานจำนวนมาก ปัญหาข้อแรกคือจะไปหาคนที่รู้หนังสือมากมายถึงเพียงนั้น มาจากที่ใด และปัญหาข้อสองที่ตามมาคือเมื่อหาคนได้แล้ว ค่าจ้างที่ต้องจ่ายย่อมเป็นภาระอันหนักหน่วง ไม่มีใครยอมเข้าเนื้อเพราะเรื่องเช่นนี้หรอก

แล้วมาดูอีกสองข้อที่เหลือ รับชาวเมืองเข้าทำงานในที่ว่าการเมือง และให้การศึกษาแก่ชาวเมืองทุกคน

ตอนที่เลื่อนนิ้วผ่านตัวอักษรสองบรรทัดนี้ ในใจของเขาก็รู้สึกสั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุม

หากเจ้าชายทำสองข้อนี้ให้เป็นจริงได้ละก็ เมืองชายแดนจะเปลี่ยนไปมากเพียงใดกัน

เมื่อชาวเมืองทุกคนสามารถอ่านออกเขียนได้ต่อไปหากที่ว่าการเมืองต้องการขยายหน่วยงานก็สามารถเรียกคนที่มีความสมบัติเหมาะสมมารับตำแหน่งได้ทันที

นี่ถือเป็นการผลักดันการศึกษาไปในตัว...แต่มีการศึกษาก็มีโอกาสทำงานในที่ว่าการเมือง นอกจากจะได้งานที่จ่ายค่าจ้างสูงๆ แล้ว ยังช่วย

ยกระดับฐานะทางสังคมได้อีกต่างหาก ภายในปีสองปีนี้ทุกคนจะต้องกระเสือกกระสนมาเรียนหนังสือแน่นอน ต่อให้เรียนเองไม่ไหวก็ต้องส่งลูกหลานมาเรียนแทน

นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายทั้งหมดก็เบิกเอาจากที่ว่าการเมือง...หรือก็คือเงินส่วนตัวของโรแลนด์ ชาวเมืองไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าเล่าเรียนสักเหรียญเท่ากับว่าในอนาคตอันใกล้นี้คนที่สามารถเป็นขุนนางในที่ว่าการเมืองไม่ได้จำกัดไว้แค่เหล่าชนชั้นสูงอีกต่อไป

ไม่ต้องสงสัยแล้ว มีเพียงปีศาจเท่านั้นที่จะคิดค้นระบบบริหารงานผ่าเหล่าผ่ากอเช่นนี้ได้

บารอฟสุดหัวใจเข้าลึก มื่อยังกุมศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าที่หน้าอกไว้แน่น ตอนนีเหลือแค่คำถามเดียวเท่านั้น ปีศาจที่จิตใจดีมีอยู่จริงหรือไม่

หากมีใครบอกว่าเจ้าชายโรแลนด์เป็นคนชั่วร้าย เขาคงลุกขึ้นค้านเป็นคนแรก

ในสายตาของบารอฟ เจ้าชายทำทุกอย่างเฉกเช่นพระราชอาชญากรคุณธรรม แม้แต่ในหนังสือประวัติศาสตร์ที่บันทึกเรื่องราวของราชวงศ์ก็ยังไม่เคยปรากฏพระนามของพระราชองค์ใดที่ใส่ใจประชาชนได้เท่ากับเจ้าชายโรแลนด์

เจ้าชายร่วมรบกับประชาชน จ่ายเงินก้อนใหญ่เพื่อซื้อเสบียงให้ประชาชน จนทุกคนผ่านพ้นเดือนแห่งปีศาจมาได้อย่างปลอดภัย แล้วไหนจะนำวิทยาการและอาวุธมหัศจรรย์มาช่วยพัฒนาเมืองชายแดนอีก แม้แต่สมุนปีศาจอย่างแม่มดก็ยังใช้พลังวิเศษของตนช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของชาวเมืองเลย

บารอฟพลันรู้สึกว่หากโรแลนด์ได้เป็นพระราชแห่งเกรย์คาสเซิลจริงก็คงไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร

เขานึกถึงคำที่พ่อของเขาพร่ำสอน เรื่องใดไม่ควรพูดก็อย่าพูด

เรื่องใดไม่ควรถามก็อย่าถาม ดังนั้นจึงตัดสินใจเก็บความลับที่ค้นพบไว้ในใจ ในเมื่อเจ้าชายเป็นปีศาจสักวันย่อมต้องประกาศสงครามกับศาสนจักรแน่นอน หากเริ่มเห็นท่าไม่ดีเขาก็ยังผันตัวมาเป็นผู้เปิดโปงหรือสายลับที่ซุ่มตัวอยู่ในวังปีศาจได้

บารอฟสันกระดิ่งเรียกตัวเซนต์ดาสีที่เพิ่งเข้าทำงานในที่ว่าการเมืองเด็กหนุ่มจากตระกูลสูงศักดิ์นี้ได้เรื่องได้ราวว่าอัศวินที่โง่เขลาและจองหองคนอื่นมาก แม้จะยังมีนิสัยเย่อหยิ่งอย่างอัศวินอยู่บ้าง แต่อย่างน้อยก็ยอมฟังคำชี้แนะจากเขา

"อาจารย์ มีเรื่องอะไรหรือ" เขาเดินเข้าประตูมาทำความเคารพบารอฟ

"เจ้าชายมีพระดำริจะตั้งหน่วยงานเพิ่ม ดูแลเรื่องการเพาะปลูกและควบคุมพืชผลทางการเกษตรโดยเฉพาะ ข้าเลยต้องส่งลูกศิษย์สองคนไปช่วยบันทึกข้อมูล" บารอฟอธิบายความต้องการของโรแลนด์ให้อีกฝ่ายฟัง "ยังมีอีกเรื่อง เจ้าไปค้นประวัติคนที่มีคุณสมบัติตามนี้จากหอทะเบียนมาสักสิบคน แล้วค่อยมาคัดกันอีกที แม้จะเป็นสามัญชนเจ้าชายก็ทรงยินดีกรานว่าจะให้พวกเขาทำงานนี้ หากคนใดมีผลงานดีบางที่อาจได้เป็นหัวหน้ากองการเกษตรเลยก็ได้ เฮ้อ...เจ้าไปช่วยบันทึกข้อมูลกับพวกเขา ก่อน ประเดี๋ยวหมดรอบเพาะปลูกฤดูใบไม้ผลิแล้ว ข้าค่อยย้ายเจ้ากลับมา"

"อาจารย์ เลือกแค่สองคนก็เพียงพอแล้ว" เขายืดอก "เรื่องนี้จะข้าถนัดนัก"

"เจ้าน่ะหรือ" บารอฟอึ้ง

"ใช่แล้ว! ก่อนจะเป็นอัศวิน ข้าเคยช่วยท่านพ่อทำนามาก่อน รู้วิธีปลูกข้าวสาลีดี" เซนต์หยุดไปเล็กน้อย "แต่ตอนที่เจ้าชายทรงถามว่าถนัดด้านใดเป็นพิเศษหรือไม่ ข้าไม่ได้พูดไป... เพราะกลัวพระองค์จะ

ส่งเข้าไปทำนาเหมือนพวกทาส"

บารอฟดีใจมาก อีกฝ่ายมีทั้งการศึกษาและความรู้ด้านเกษตรกรรม เช่นนี้ต่อให้รับสามัญชนเข้ามาในกองการเกษตร เซนจ์ก็ยังมีคุณสมบัติเหมาะสมจะเป็นหัวหน้ากองที่สุดอยู่ดี ตอนนี่เซนจ์อยู่ใต้การดูแลของเขา หากอีกฝ่ายได้เป็นหัวหน้ากองจริงๆ เขาก็จะพลอยมีอำนาจเหนือกองการเกษตรไปด้วย

"ดีมาก" เขากลับความคิดออกมาเป็นคำพูดที่เอื้อประโยชน์แก่ตัวเอง "ทำให้ดีเล่าไม่แน่ว่าเจ้าอาจจะได้เลื่อนไปกินตำแหน่งที่สูงกว่าเดิมก็ได้"

เซนจ์ออกไปแล้ว บารอฟเอนหลังฟังพนักเก้าอี้แล้วถอนหายใจออกมาแผ่วเบา

ในเมื่อรู้แล้วว่าเจ้าชายเป็นปีศาจ เขายังต้องกุมอำนาจในมือให้มัน ปีศาจมักชอบคนทะเลเยอทะยานเป็นพิเศษ เรื่องนี้เขาอ่านเจอในตำนานโบราณบ่อยๆ และสำหรับเขาแล้วไม่ว่าจะเป็นอำนาจที่พระราชารหรือปีศาจมอบให้ก็ล้วนหอมหวานเข้ายวนไม่ต่างกัน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3rJzfE>